

فریب‌خوردگان حتی از عبا و سجاده امام حسن (ع) هم نگذاشتند

هنگامی که زهد و ساده زیستی جای خود را به دنیاطلبی و تجمل‌پرستی دهد و هنگامی که درخشش دینارهای معاویه هوش از سر خواص ببرد و امام حسن (ع) آنقدر تنها شود که عبا و سجاده‌اش را به یغما برند، صلح تنها راه برای حفظ اسلام است.

هنگامی که زهد و ساده زیستی جای خود را به دنیاطلبی و تجمل‌پرستی دهد و هنگامی که درخشش دینارهای معاویه هوش از سر خواص ببرد و امام حسن (ع) آنقدر تنها شود که عبا و سجاده‌اش را به یغما برند، صلح تنها راه برای حفظ اسلام است. به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه فارس، هنگامی که امام علی علیه‌السلام در 21 رمضان سال 41 هجری به شهادت رسید و امام حسن مجتبی علیه‌السلام در سوگ اسوه صبر و بردباری بر فراز منبر رفتند و بعد از حمد و سپاس خداوند در فرازی از سخنانشان فرمودند: «#171؛ شب گذشته مردی از این جهان درگذشت که هیچ یک از پیشینیان در انجام وظیفه و اعمال شایسته بر او سبقت نگرفتند و از آیندگان نیز کسی را یارای پا به پای او نیست، پدرم در حالی دنیا را ترک کرد که هیچ سیم و زر و اندوخته‌ای نداشت»، در این هنگام امام گریستند و مردم نیز هم صدا با ایشان سوگواری کردند و سپس ادامه دادند: «#171؛ من پسر بشیرم، من پسر نذیرم، من از خانواده‌ای هستم که خداوند دوستی آنان را در قرآن واجب کرده است...». در این لحظه «#171؛ عبدالله بن عباس» برخاست و به مردم گفت: «#171؛ ایشان فرزند پیامبر شما و جانشین علی علیه‌السلام است، اکنون او رهبر و امام شماست، بیایید و با ایشان بیعت کنید!»، مردم گروه به گروه به سوی امام حسن علیه‌السلام روی آوردند و بیعت کردند، به این ترتیب حکومت امام (ع) به حسب ظاهر رسمیت یافت.

* تلاش معاویه برای براندازی حکومت سبط اکبر رسول (ص)/ اقدامات معاویه برای فتنه‌افکنی در جامعه اسلامی

معاویه با شنیدن خبر بیعت مردم با امام مجتبی علیه‌السلام یاران و نزدیکان خود را همچون «#171؛ عمرو عاص»، «#171؛ قیس بن اشعث»، «#171؛ ولید بن عقبه»، «#171؛ عتب بن ابی‌سفیان» و غیره را فرا خواند و درباره چگونگی برخورد با حکومت نوپای امام حسن (ع) و براندازی آن به مشور پرداخت، معاویه در این جلسه گفت: «#171؛ چنانچه اندیشه‌ای اساسی جهت براندازی حکومت علوی نکنید، برای همیشه با تهدید مواجه خواهیم بود»، در نهایت قرار شد برای رسیدن به خواسته معاویه دست به اقدامات زیر بزنند: - فرستادن جاسوس جهت اغتشاش، آشوب و ایجاد ناامنی - تطمیع و تهدید نیروهای ارشد نظامی و لشکریان امام مجتبی علیه‌السلام مانند «#171؛ عبیدالله بن عباس» و «#171؛ قیس بن سعد»

- ارسال گشتی‌های رزمی در اکیپ‌های کوچک و بزرگ جهت ضربه زدن و ایجاد رعب و وحشت در مرزهای حکومت علوی - «#171؛ شایعه صلح» قبل از تحقق آن و تبلیغات گسترده در این زمینه - شایعه پناهندگی بعضی از شخصیت‌های سیاسی و نظامی حکومت امام حسن (ع) - جنگ روانی تمام عیار علیه کارگزاران صالح، متعهد و دلسوز آن حضرت در شهرهای مختلف - فعال شدن ستون پنجم و نیروهای وابسته اموی و افراد ناراضی در شهرهای کوفه، کربلا، بغداد، مکه و مدینه

* تن‌آسایی و تجمل‌پرستی جای مجاهدت و ساده‌زیستی را گرفته بود

این در حالی بود که امام حسن علیه‌السلام در جامعه‌ای عهده‌دار امر خلافت اسلامی شدند که در آن تن‌آسایی، تجمل‌پرستی و دنیاطلبی جای مجاهدت، پاکبازی، زهد و ساده زیستی را گرفته بود و شعله فضیلت و تقوا رو به خاموشی می‌رفت، امام بلافاصله برای نابود ساختن رژیم غیر اسلامی و ضد انسانی معاویه همت گماشتند و لشکری که پدر بزرگوارشان برای نبرد با رژیم شام آماده کرده بودند، را برای جنگ سازمان دادند، اما این ارتش سست اراده و متفرق شایسته ادای فریضه جهاد نبود.

* برخی خواص مقابل درخشش سکه‌ها تاب نیاوردند و به سپاه دشمن پیوستند / فریب‌خوردگان حتی به عبا و سجاده امام حسن (ع) هم رحم نکردند

کارشکنی خوارج از یک سو و سستی و بی‌ارادگی گروه غارتگری که مطیع محض روسای قبایل خود بودند از سوی دیگر، ارتش امام مجتبی علیه‌السلام را از درون پوک و متلاشی ساخته بود، خیانت‌های پی در پی فرماندهان لشکر از جمله «#171؛ حکم کندی» و «#171؛ عبیدالله بن عباس»، تبلیغات ستون پنجم دشمن و نفاق افکنی‌های جاسوسان معاویه آنچنان اثرات سو خود را ظاهر ساخت که لشکریان امام حسن نه تنها حاضر به جنگ نمی‌شدند، بلکه اردوگاه حضرت را به غارت برده و حتی به عبا و سجاده حضرت نیز رحم نکردند.

در آن وضعیت آشفته، در اثر حمله ناگهانی تروریست‌های معاویه، امام زخمی شدند و از توطئه برای دستگیری و اسارت خود توسط معاویه مطلع شدند، در این شرایط نامه‌ای از معاویه به دست حضرت رسید که در آن درخواست صلح شده بود. در چنین شرایطی که

هسته مقاومت در خطر نابودی است، سیاست سالم و معقول اقتضا می‌کند که با امضای قرارداد صلح، حضرت خود و تربیت یافتگان مکتب ولایت را از خطر نابودی قطعی نجات داد و در انتظار روزی باشد که زمینه مناسب‌تری برای جنگ با دشمن فراهم آید.

* تلاش امام مجتبی برای حفظ اسلام و تشیع با امضای صلح به ثمر رسید

امام حسن مجتبی علیه‌السلام در این باره می‌فرماید: «سوگند به خدا، من حکومت و خلافت را تسلیم معاویه نکردم، مگر بدان سبب که یارانی برای نبرد با او نیافتم، چنانچه همراهانی می‌داشتم، شب و روز با وی جنگ می‌کردم و آن قدر به نبرد علیه او ادامه می‌دادم تا خداوند بین ما حکم کند».

سبط اکبر پیامبر (ص) همچنین فرمود: «من ترسیدم ریشه مسلمانان از روی زمین کنده شود، خواستم برای پاسداری و حفاظت از دین، نگهبانانی باقی بماند، حفاظت شیعه از نابودی، مرا ناگزیر به مصالحه ساخت، پس مناسب دیدم جنگ را به روزی دیگر واگذارم، تکلیف انسان بر اساس اوامر الهی هر روز به گونه‌ای است و باید آن را انجام دهد».

به نوشته مورخان در سال 41 هجری معاویه به وسیله «عبدالله بن عامر» و «عبدالرحمان بن سمره» نامه‌ای به عنوان قرارداد صلح برای حسن بن علی علیه‌السلام ارسال کرد، این نامه کاملاً سفید بود و در بالای آن یک خط نوشته بود: «ان اشترط فی هذه الصحيفة التي ختمت اسفلها ما شئت فهو لك»؛ «این نامه را در خصوص قرارداد صلح فرستادم، من آن را امضا کرده‌ام، هر شرطی را که شما می‌خواهید، در آن بنویسید، مورد قبول من است»، معاویه در پایان جهت اطمینان بیشتر، سوگندهای بزرگی یاد کرد و نامه را به امضای همه بزرگان دربارش رساند.

* بندهای قرارداد صلح

1- واگذار کردن حکومت به معاویه به شرط آن که بر اساس کتاب خدا و سنت پیامبر(ص) و سیره و روش خلفای شایسته عمل کند.
2- خلافت بعد از معاویه از آن حسن بن علی (ع) است و چنانچه حادثه‌ای برای او پیش آمد و او موفق نشد، حکومت از آن حسین (ع) است و معاویه حق ندارد، بعد از خود جانشین تعیین کند.

3- دشنام دادن و نفرین به امیرمؤمنان (ع) در قنوت نماز ترک شود و کسی از آن حضرت جز به نیکی یاد نکند.
4- همه مردم از هر رنگ و نژادی که هستند و در هر جا زندگی می‌کنند، باید از امنیت کامل برخوردار باشند و آنچه در گذشته انجام داده‌اند، مورد عفو قرار گیرد، افراد به بهانه‌های واهی مورد تعقیب واقع نشوند و با مردم عراق به خشونت رفتار نشود.
5- یاران و شیعیان علی (ع) در هر جا هستند، در امان باشند و به آنها تعرضی نشود و جان و مال و ناموس و فرزند ایشان از امنیت کامل برخوردار باشد. معاویه باید از تعقیب و سوء قصد به آنها بپرهیزد، حقوق هر صاحب حقی را به خودش برساند و آنچه در دست یاران علی(ع) است، باز پس گرفته نشود.

6- هرگز علیه امام حسن و برادرش امام حسین (ع) و هیچ یک از خاندان اهل بیت (ع) آشکارا و نهان توطئه‌ای نکند و در هیچ نقطه‌ای از روی زمین برای آنان وحشتی ایجاد نکند.

7- در حضور معاویه اقامه شهادت نشود و معاویه حق ندارد خود را امیرمؤمنان بنامد.

8- از بیت المال کوفه، مبلغ پنج میلیون درهم مستثناست، آن مبلغ ربطی به قرار داد صلح ندارد. معاویه باید بدهی‌های بیت المال را بپردازد و بر اوست هر سال مبلغ دو میلیون درهم به برادرش حسین بدهد. «بنی‌هاشم» را در بخشش‌ها و عطاها بر «بنی عبد شمس» ترجیح دهد و هر سال

یک میلیون درهم جهت فرزندان شهدای جنگ‌های جمل و صفین و به آنانی که در رکاب امیرمؤمنان(علیه السلام) به شهادت رسیده‌اند، داده شود.

شروط فوق در نامه‌های رسمی امضا نشده، رد و بدل شد، معاویه از شام به «مسکن» آمد و قرارداد صلح در آنجا به صورت علنی و رسمی در حضور بسیاری از مردم، خوانده شد.

* صلح امام حسن(ع) از منظر مقام معظم رهبری

حضرت آیت‌الله العظمی خامنه‌ای در تبیین علل و انگیزه‌های صلح امام حسن مجتبی علیه‌السلام و دستاوردهای ارزشمند آن، چنین می‌فرماید: «در باب صلح امام علیه‌السلام این مساله را بارها گفته‌ایم و در کتاب نوشته‌اند که هر کس، حتی خود امیرالمؤمنین هم اگر به جای امام حسن مجتبی علیه‌السلام بود و در آن وضع قرار می‌گرفت، ممکن نبود کاری بکند، غیر از آن کاری که امام حسن(ع) کرد، هیچ کس نمی‌تواند بگوید امام حسن علیه‌السلام فلان گوشه کارش سوال برانگیز است، نه کار آن بزرگوار؛ صد در صد بر استدلال منطقی غیر قابل تخلف منطبق بود، اگر امام حسن علیه‌السلام صلح نمی‌کرد، تمام ارکان خاندان پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وسلم را از بین می‌بردند و کسی باقی نمی‌گذاشتند که حافظ نظام ارزشی اصیل اسلام باشد، همه چیز به کلی از بین می‌رفت.

ذکر اسلام بر می‌افتاد و نوبت به جریان عاشورا هم نمی‌رسید، این حق عظیمی است که امام مجتبی(ع) بر بقای اسلام دارد، امیدوارم خداوند به همه ما بصیرتی عنایت کند تا بتوانیم آن بزرگوار را بشناسیم و نگذاریم پرده جهالت و غبار بد شناختی که تا مدت‌ها بر چهره آن بزرگوار بوده، باقی بماند؛ یعنی حقیقت را باید همه بفهمند و بدانند که صلح امام مجتبی(ع) همان قدر ارزش داشت که شهادت

برادر بزرگوارش حسین علیه السلام ارزش داشت.»